

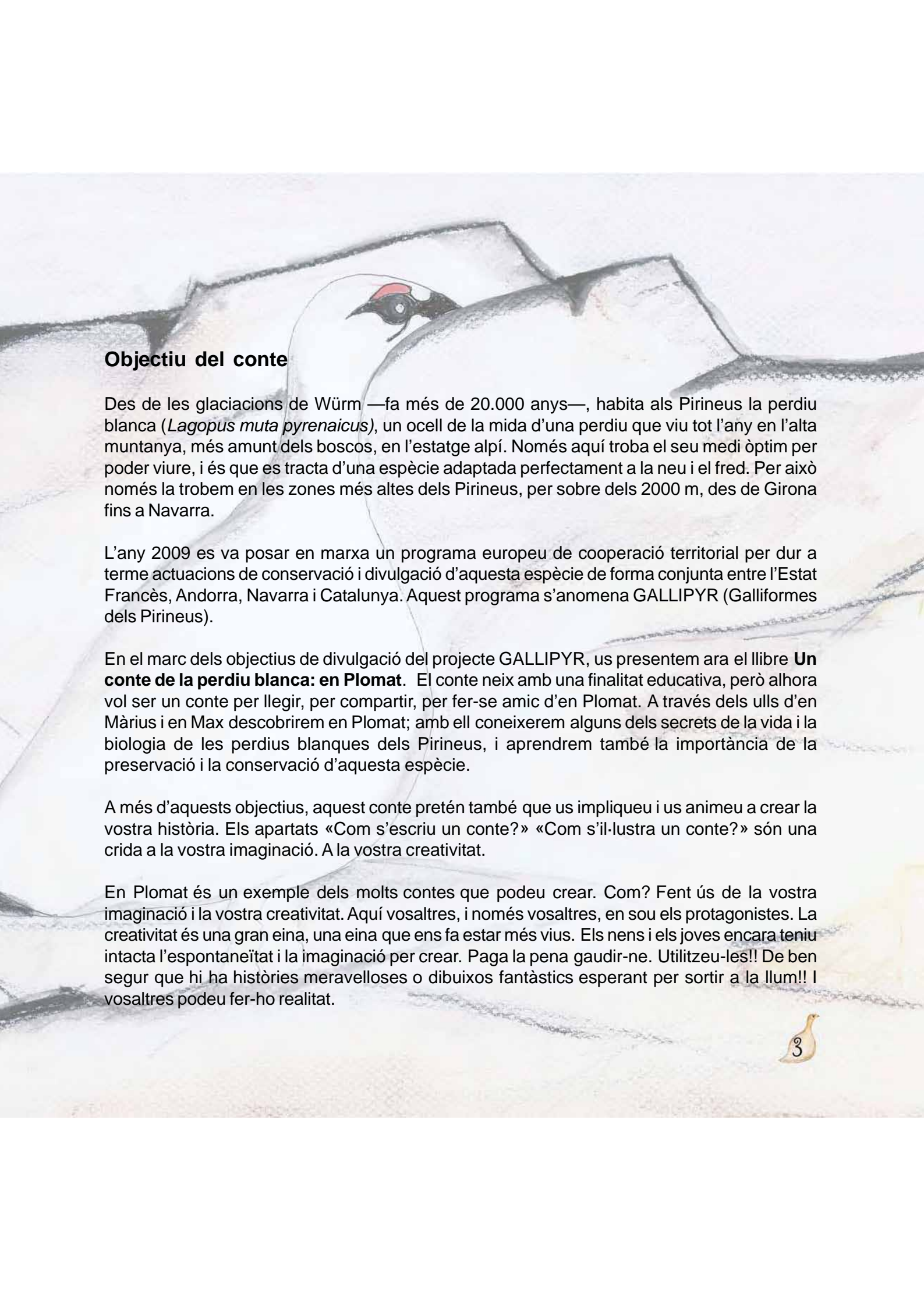
UN CONTE DE LA PERDU BLANCA: EN PLOMAT

Generalitat de Catalunya
Departament d'Agricultura, Ramaderia,
Pesca, Alimentació i Medi Natural

UN CONTE DE LA PERDU BLANCA: EN PLOMAT

Objectiu del conte

Des de les glaciacions de Würm —fa més de 20.000 anys—, habita als Pirineus la perdiu blanca (*Lagopus muta pyrenaicus*), un ocell de la mida d'una perdiu que viu tot l'any en l'alta muntanya, més amunt dels boscos, en l'estatge alpí. Només aquí troba el seu medi òptim per poder viure, i és que es tracta d'una espècie adaptada perfectament a la neu i el fred. Per això només la trobem en les zones més altes dels Pirineus, per sobre dels 2000 m, des de Girona fins a Navarra.

L'any 2009 es va posar en marxa un programa europeu de cooperació territorial per dur a terme actuacions de conservació i divulgació d'aquesta espècie de forma conjunta entre l'Estat Francès, Andorra, Navarra i Catalunya. Aquest programa s'anomena GALLIPYR (Galliformes dels Pirineus).

En el marc dels objectius de divulgació del projecte GALLIPYR, us presentem ara el llibre **Un conte de la perdiu blanca: en Plomat**. El conte neix amb una finalitat educativa, però alhora vol ser un conte per llegir, per compartir, per fer-se amic d'en Plomat. A través dels ulls d'en Màrius i en Max descobrirem en Plomat; amb ell coneixerem alguns dels secrets de la vida i la biologia de les perdies blanques dels Pirineus, i aprendrem també la importància de la preservació i la conservació d'aquesta espècie.

A més d'aquests objectius, aquest conte pretén també que us impliqueu i us animeu a crear la vostra història. Els apartats «Com s'escriu un conte?» «Com s'il·lustra un conte?» són una crida a la vostra imaginació. A la vostra creativitat.

En Plomat és un exemple dels molts contes que podeu crear. Com? Fent ús de la vostra imaginació i la vostra creativitat. Aquí vosaltres, i només vosaltres, en sou els protagonistes. La creativitat és una gran eina, una eina que ens fa estar més vius. Els nens i els joves encara teniu intacta l'espontaneïtat i la imaginació per crear. Paga la pena gaudir-ne. Utilitzeu-les!! De ben segur que hi ha històries meravelloses o dibuixos fantàstics esperant per sortir a la llum!! I vosaltres podeu fer-ho realitat.

UN CONTE DE LA PERDU BLANCA: EN PLOMAT

La pilota va saltar per la tanca i va caure a l'altre costat. En Màrius es va enfilem a la pila de blocs, ferros rovellats i fustes que el vell Rondó havia fet amb tot allò que li semblava útil, però no la veia. No s'ho va rumiar: va saltar i va caure sobre unes mates d'ortigues. Per sort, duia pantaló llarg i sabatilles esportives.

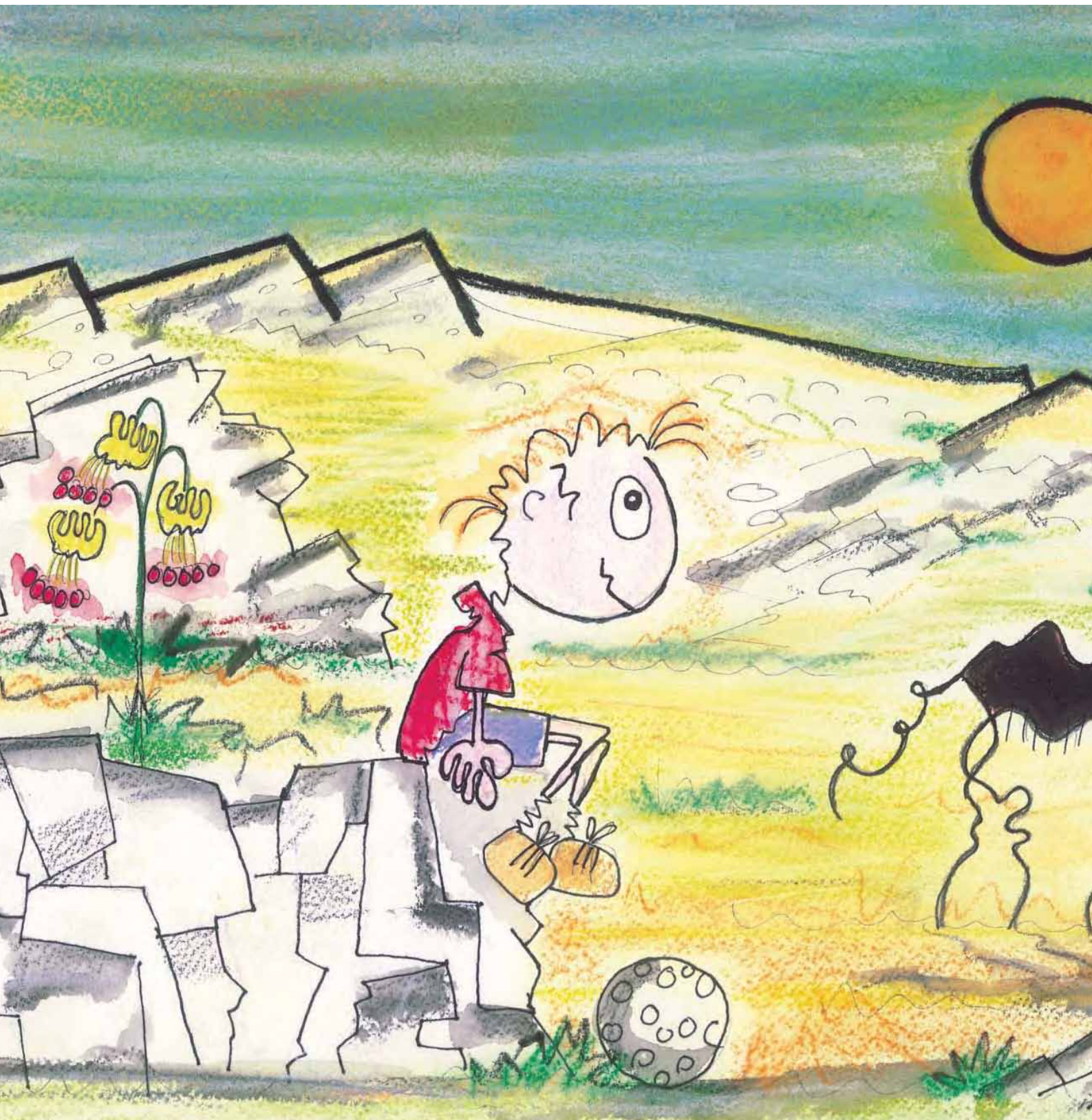
—Ja m'ho faré per tornar a saltar el mur sense ajuda —va pensar.

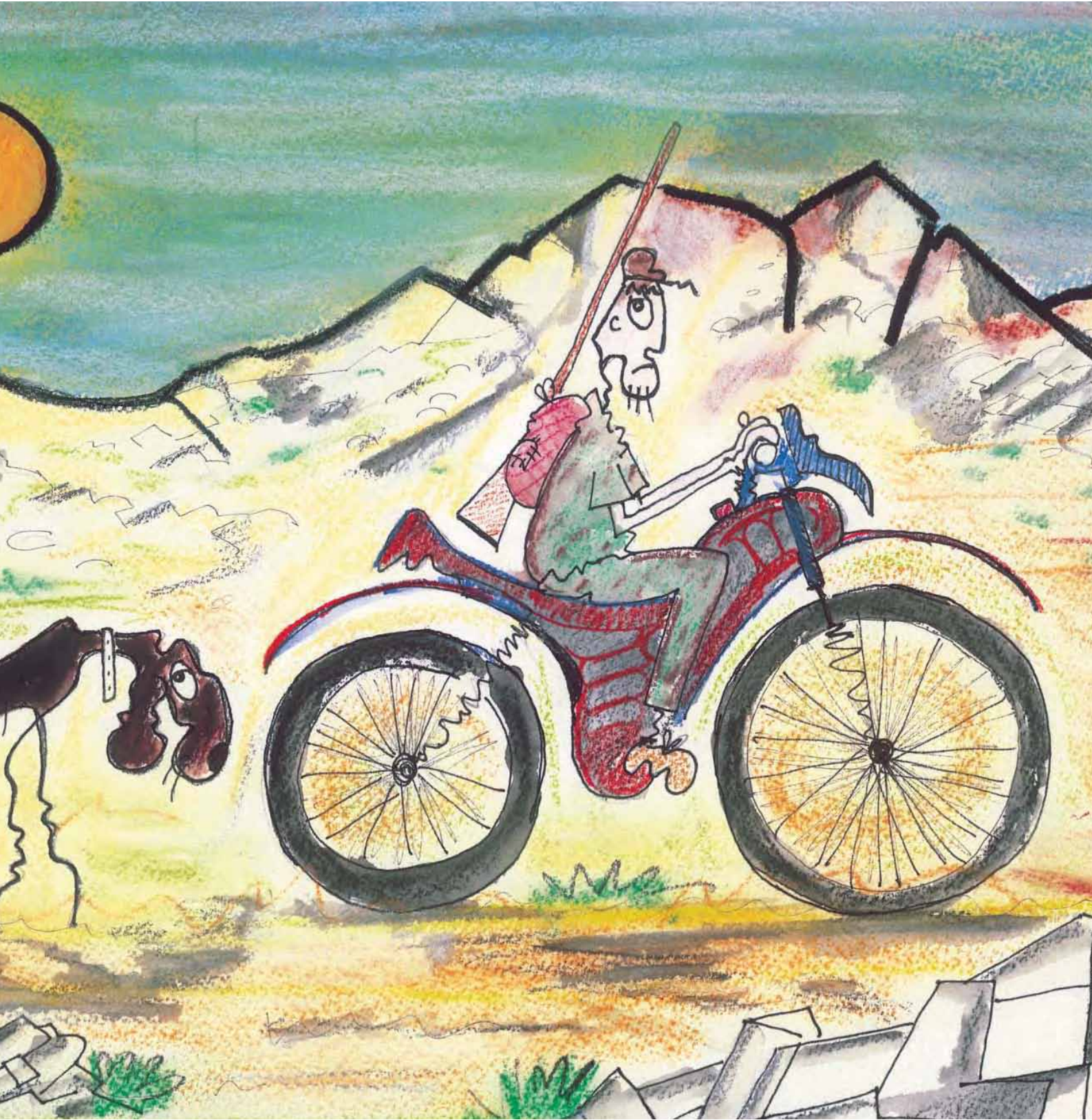
Va avançar seguint la paret rocallosa de l'altre costat del camí fins al final, des d'on es veia un magnífic prat que semblava un gran coixí verd i fresc al juny.

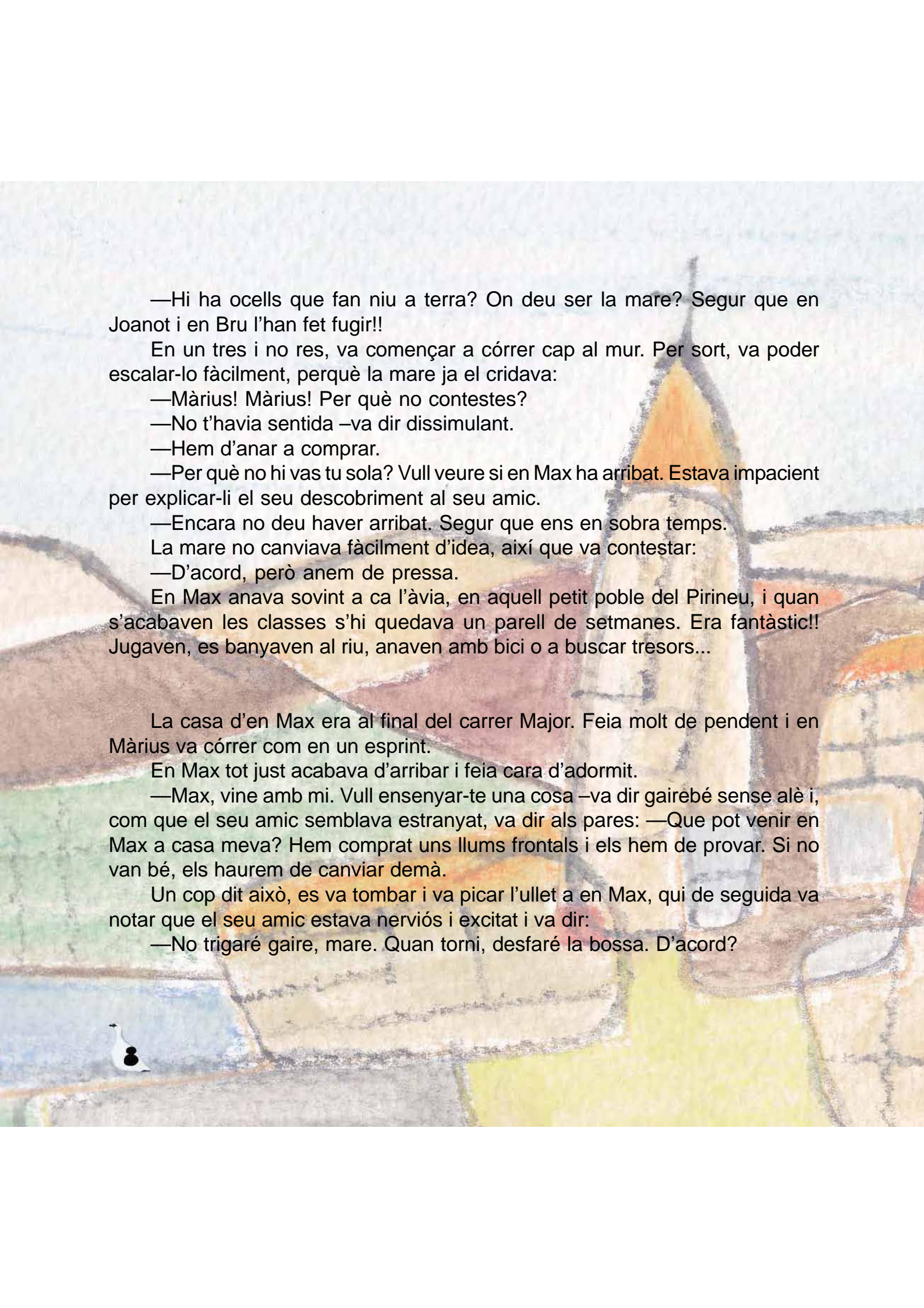
De sobte, la figura d'en Joanot Massapoc va aparèixer inesperadament. Duia una cistella de vímet amb una corretja creuada sobre el pit i una xarxa gruixuda a la mà. En veure en Màrius es va aturar de cop, i en Bru, el seu gos, que arribava sense alè, va xocar amb les seves cames. En Massapoc no devia estar de gaire bon humor, perquè va etzibar a en Bru un cop de peu i un renec.

No li agradava en Joanot: era un vell que vivia sol, sempre mirava de reüll i només parlava amb en Bru amb paraulotes i insults. Quan anava a caçar o a pescar, els ulls se li feien com de rapinyaire. Què feia a aquestes hores pel prat i amb la cistella? Per a què volia la xarxa? En Joanot li feia mala espina.

No van creuar ni un gest de salutació. En Màrius va esperar que el vell s'allunyés i va reprendre la seva recerca. Quan finalment va trobar la pilota, encara li picava la curiositat, i va entrar al prat. Al començament, no hi va veure res d'estrany; només a la dreta, al costat d'una roca, hi havia l'herba trepitjada. S'hi va acostar, en va apartar unes branques i va veure sis ous petits, de color groguenc, sobre la terra, en un forat poc profund. Es va sorprendre.

—Hi ha ocells que fan niu a terra? On deu ser la mare? Segur que en Joanot i en Bru l'han fet fugir!!

En un tres i no res, va començar a córrer cap al mur. Per sort, va poder escalar-lo fàcilment, perquè la mare ja el cridava:

—Màrius! Màrius! Per què no contestes?

—No t'havia sentida –va dir dissimulant.

—Hem d'anar a comprar.

—Per què no hi vas tu sola? Vull veure si en Max ha arribat. Estava impacient per explicar-li el seu descobriment al seu amic.

—Encara no deu haver arribat. Segur que ens en sobra temps.

La mare no canviava fàcilment d'idea, així que va contestar:

—D'acord, però anem de pressa.

En Max anava sovint a ca l'àvia, en aquell petit poble del Pirineu, i quan s'acabaven les classes s'hi quedava un parell de setmanes. Era fantàstic!! Jugaven, es banyaven al riu, anaven amb bici o a buscar tresors...

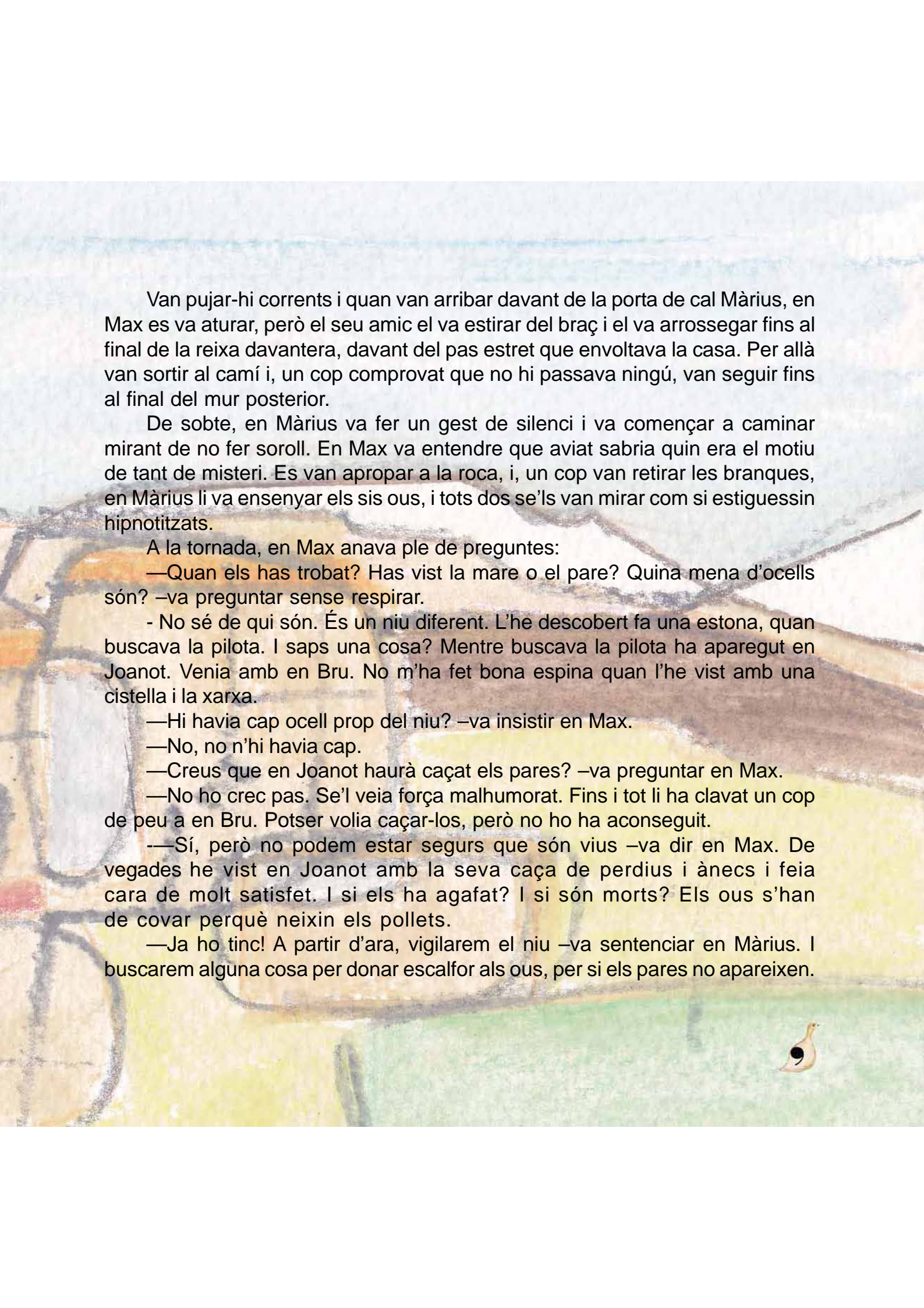
La casa d'en Max era al final del carrer Major. Feia molt de pendent i en Màrius va córrer com en un esprint.

En Max tot just acabava d'arribar i feia cara d'adormit.

—Max, vine amb mi. Vull ensenyar-te una cosa –va dir gairebé sense alè i, com que el seu amic semblava estranyat, va dir als pares: —Que pot venir en Max a casa meva? Hem comprat uns llums frontals i els hem de provar. Si no van bé, els haurem de canviar demà.

Un cop dit això, es va tombar i va picar l'ullet a en Max, qui de seguida va notar que el seu amic estava nerviós i excitat i va dir:

—No trigaré gaire, mare. Quan torni, desfaré la bossa. D'acord?

Van pujar-hi corrents i quan van arribar davant de la porta de cal Màrius, en Max es va aturar, però el seu amic el va estirar del braç i el va arrossegar fins al final de la reixa davantera, davant del pas estret que envoltava la casa. Per allà van sortir al camí i, un cop comprovat que no hi passava ningú, van seguir fins al final del mur posterior.

De sobte, en Màrius va fer un gest de silenci i va començar a caminar mirant de no fer soroll. En Max va entendre que aviat sabia quin era el motiu de tant de misteri. Es van apropar a la roca, i, un cop van retirar les branques, en Màrius li va ensenyar els sis ous, i tots dos se'ls van mirar com si estiguessin hipnotitzats.

A la tornada, en Max anava ple de preguntes:

—Quan els has trobat? Has vist la mare o el pare? Quina mena d'ocells són? —va preguntar sense respirar.

- No sé de qui són. És un niu diferent. L'he descobert fa una estona, quan buscava la pilota. I saps una cosa? Mentre buscava la pilota ha aparegut en Joanot. Venia amb en Bru. No m'ha fet bona espina quan l'he vist amb una cistella i la xarxa.

—Hi havia cap ocell prop del niu? —va insistir en Max.

—No, no n'hi havia cap.

—Creus que en Joanot haurà caçat els pares? —va preguntar en Max.

—No ho crec pas. Se'l veia força malhumorat. Fins i tot li ha clavat un cop de peu a en Bru. Potser volia caçar-los, però no ho ha aconseguit.

—Sí, però no podem estar segurs que són vius —va dir en Max. De vegades he vist en Joanot amb la seva caça de perdius i ànecs i feia cara de molt satisfet. I si els ha agafat? I si són morts? Els ous s'han de covar perquè neixin els pollets.

—Ja ho tinc! A partir d'ara, vigilarem el niu —va sentenciar en Màrius. I buscarem alguna cosa per donar escalfor als ous, per si els pares no apareixen.

No es podien desentendre del niu. En serien els guardians, tot i que això implicava una gran responsabilitat. Com els alimentarien quan naixessin? Què menjarien, insectes, plantes...? Com els ensenyarien a buscar l'aliment? I a volar? Ep, això sí que seria un problema.

Es van separar traçant plans per a l'endemà.

—Hem de buscar mitjons o manyoples per abrigar-los —va dir en Màrius.

—Com a excusa, podem dir que anem a preparar una obra de titelles —va afegir en Max, pensant en la seva coartada.

—D'acord —es va animar en Màrius. Muntarem un escenari al final del jardí, davant de la pila d'andròmines. Així podrem veure tothom que passi pel camí.

—I les llums frontals? —va recordar de sobte en Max quan ja estaven gairebé davant de la porta de la casa.

—Vine, te'n donaré una. Aquest matí les ha comprades la mare.

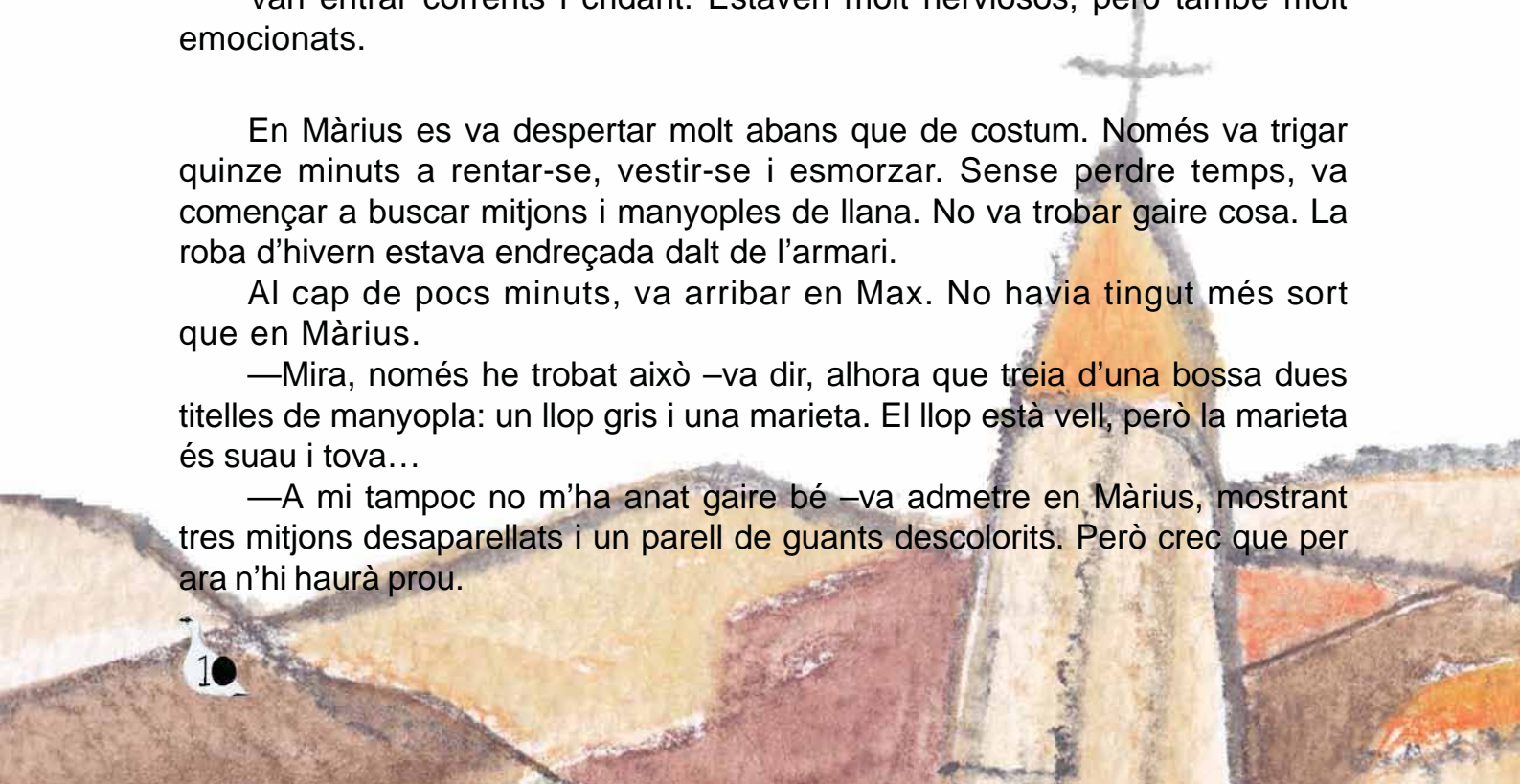
Van entrar corrents i cridant. Estaven molt nerviosos, però també molt emocionats.

En Màrius es va despertar molt abans que de costum. Només va trigar quinze minuts a rentar-se, vestir-se i esmorzar. Sense perdre temps, va començar a buscar mitjons i manyoples de llana. No va trobar gaire cosa. La roba d'hivern estava endreçada dalt de l'armari.

Al cap de pocs minuts, va arribar en Max. No havia tingut més sort que en Màrius.

—Mira, només he trobat això —va dir, alhora que treia d'una bossa dues titelles de manyopla: un llop gris i una marieta. El llop està vell, però la marieta és suau i tova...

—A mi tampoc no m'ha anat gaire bé —va admetre en Màrius, mostrant tres mitjons desaparellats i un parell de guants descolorits. Però crec que per ara n'hi haurà prou.

—Anem a veure el niu? —va demanar en Màrius neguitós. Semblava que volgués assegurar-se que no havia estat un somni.

—Sí, anem-hi, però no fem soroll, per si de cas hi ha els pares a prop.

—Ens arrossegarem per l'herba, com els indis —va proposar en Max.

Van ficar-ho tot en una motxilla petita i van sortir pel jardí saltant el mur. Van caminar fins al prat a poc a poc i, a l'entrada, a tocar de les roques, van parar atenció a qualsevol aleteig o refilada. Després, es van estirar bocaterrosa sobre l'herba i es van acostar al niu lentament.

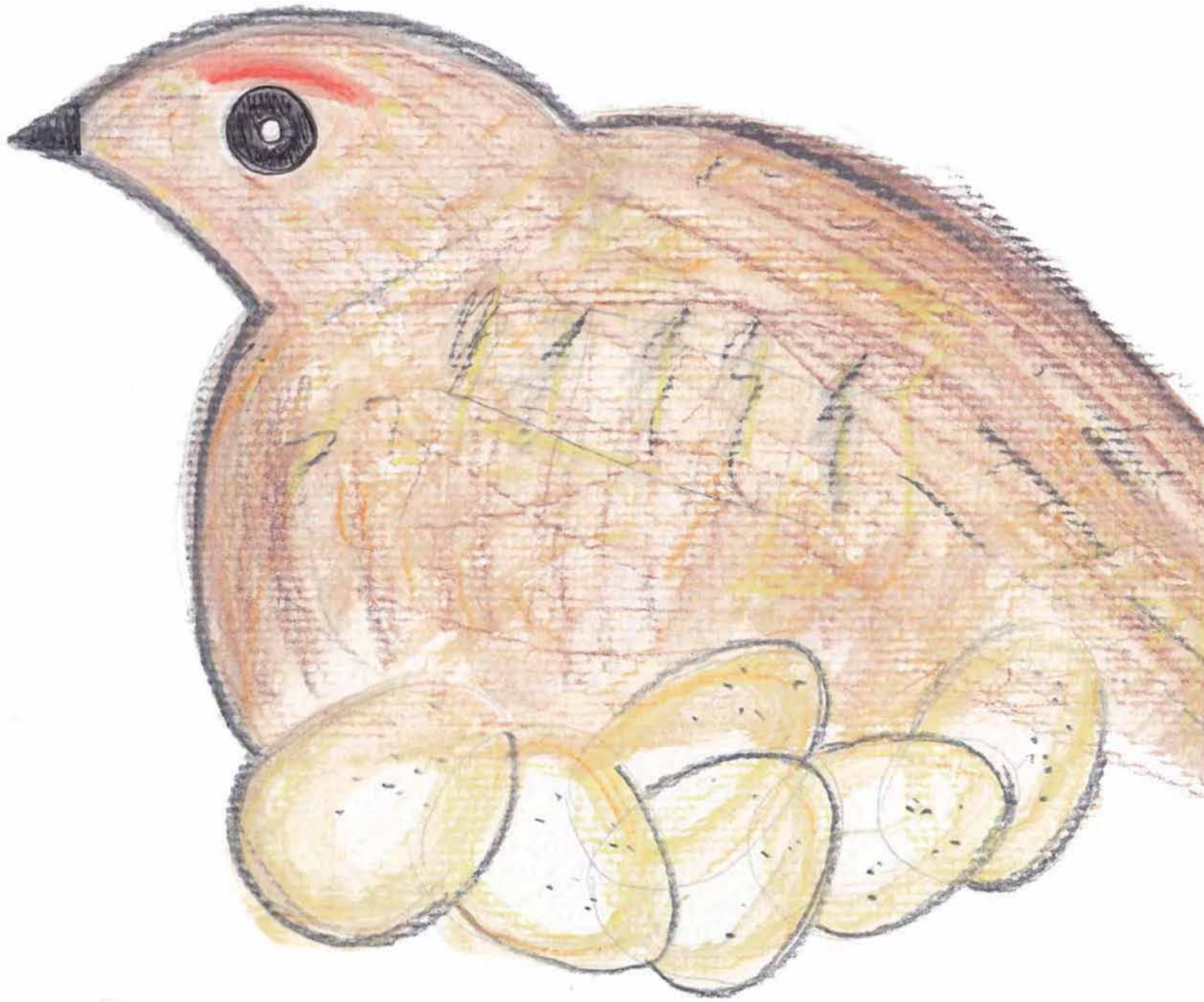
Arran de terra, la base dels matolls estava més pelada. Quan faltava poc menys de tres metres, van distingir un ocell de color terrós i mida mitjana com una perdiu. Tots dos es van mirar i sense dir-se res van pensar el mateix, «marxem amb compte perquè la mare pugui covar els ous». Però just quan feien el moviment per recular, l'ocell va sortir dels matolls i amb un fort aleteig va alçar el vol. La blancor del ventre i la part inferior de les ales els va enlluernar com un llampec.

El cap de setmana va ser força intens. Amb llençols i tovalloles velles van muntar un teatre en la part del darrera del jardí. Des d'allà podien vigilar per torns el camí i fer escapades al prat.

No van tornar a veure cap més ocell en el niu ni als voltants. Però ara sabien que com a mínim un covava els ous. No calien els mitjons ni les manyoples. Així doncs, van decidir preparar-se per quan naixessin els pollets. Van agafar un pot i el van anar emplenant amb els insectes que capturaven. Al cap d'unes hores, feien fàstic, però no passava res. Els tindrien com a reserva.

Al moment de dir-se adéu el diumenge, es van repartir la feina:

—Aquesta setmana aniré a la biblioteca i si trobo dades o fotos de l'ocell que hem vist en faré fotocòpies —va prometre en Max.

—Jo vigilaré el niu. Aniré al matí, abans d'anar a classe, i quan en torni –va assegurar en Màrius. Ja tenim les tardes lliures!!

—Nosaltres també –va dir en Max. M'avisaràs si neixen els pollets?

—És clar! Et trucaré. Però és millor que segueixi sent un secret –en Màrius es delia per les intrigues.

—Ja ho tinc! Puc dir-te que tinc noves idees per a l'obra –i quan va dir aquesta paraula, va aixecar els braços, va doblegar els dits com si posés cometes—. Una, dues, tres... tantes com pollets hagin nascut!

Tots dos van riure de la idea!!!

Després d'això, els dies següents semblava que en Màrius s'havia instal·lat al jardí. A sobre de la taula o des del mur, mirava qui passava pel camí. No hi havia gaire trànsit. El bon temps feia que la gent anés cap al riu i els arbres de ribera. Tampoc no hi rondava en Joanot. Segurament estaria pescant o venent les truites que capturava.

Divendres, a penes va baixar del cotxe, en Max va sortir corrents cap a casa del seu amic. En Màrius encara era al seu lloc de vigilància quan el va veure entrar com un llamp per la porta del darrere. Portava uns papers doblegats a la mà.

—Novetats? –va preguntar en Max impacient.

—No, cap ni una –la veu d'en Màrius sonava decebuda. Però he vist un altre cop l'ocell. Ahir, quan em vaig acostar al niu, seguia covant.

—Bé, millor que continuï ocupant-se dels ous. No ha de faltar gaire perquè neixin –va afirmar en Max amb un posat d'expert en la matèria.

—I com ho saps? –va dir en Màrius, desconfiat. Has esbrinat quins ocells són?

—Sí, han de ser perdius blanques –va assegurar en Max mentre plegava els papers i els posava sobre la taula. Mira, he fet fotocòpies d'un llibre.

Hi havia dos dibuixos: un mostrava un ocell molt semblant al que havien vist; a l'altre, apareixia un amb el plomatge tan blanc com el paisatge que l'envoltava.

—Em va costar trobar l'espècie —va seguir explicant en Max. És una perdiu que canvia el color de les plomes. A l'hivern, és completament blanca i es confon amb la neu. Per això s'anomena perdiu blanca. A l'estiu, és de color marró i gris, com el niu. Només té blanques les plomes del ventre i la part de sota de les ales. Així aconseguix camuflar-se sempre —en Max va tallar la seva explicació en veure el somriure d'en Màrius. De què rius? —va preguntar amb suspicàcia.

—És que sembla que hagis estat estudiant per a un examen —va respondre en Màrius amb un copet amistós a l'espatlla. És broma. Perdona. Què més?

Max va dubtar un moment, però no se'n va poder estar d'acabar la «llició». Va explicar que vivia a l'alta muntanya, a més de 2.000 metres, i que era una espècie protegida. En quedaven molt pocs exemplars. L'augment de la temperatura i els esports d'hivern estaven fent perillar el seu hàbitat.

—Ah! I queda poc perquè neixen els pollets —va afegir. Ponen els ous cap a finals de maig i els coven uns 25 dies. Te n'adones? Som a finals de juny.

En Màrius seguia mirant les fotocòpies, però sense llegir. Estava intentant gravar al seu cervell tot el que el seu amic li havia explicat.

—I què mengen? —va preguntar de sobte.

—Plantes silvestres, sobretot brots i fruits. També insectes, a l'estiu.

En Max va repassar mentalment si s'oblidava d'alguna cosa i va afegir:

—Saps una cosa curiosa? Els pollets creixen ràpid. Poques hores després de néixer ja poden deixar el niu. I només amb deu dies ja fan vols curts! Estaven tan immersos en la conversa que no van veure com s'acostaven els núvols grisos d'una gran tempesta.

Aquella nit va caure un gran xàfec. L'aigua colpejava amb fúria els vidres i la preocupació dels nens era cada vegada més gran a mesura que passaven les hores i la gran ventada no parava. La llum grisosa de les primeres hores del matí els va trobar desperts.

En Màrius va mirar per la finestra i va veure que els arbres començaven a escórrer l'aigua de les branques. Es va posar a corre-cuita les botes de muntanya i l'anorac sobre el pijama. Just en el mateix moment en què va sortir per la porta del davant, una figura amb caputxa pujava el pendent. Va esperar en Max i tots dos van córrer cap al niu esquivant els bassals.

L'herba del prat semblava una catifa xopa i relliscosa. No hi havia manera d'evitar el xipolleig de les seves passes. De cop, van sentir un crit semblant a un miular i un enèrgic aleteig. La perdiu blanca va aixecar el vol, va esquivar la paret rocosa i es va allunyar.

El niu havia perdut la seva forma i una crosta de terra humida ho cobria tot. Tot menys un petit caparró que obria el bec i deixava anar crits febles. Van alliberar el pollet de les fulles i les branques que l'empresonaven.

Estava cobert per un plomall fi i espès, semblant al borriçol, però el tenia completament enganxat al cos. Segur que li pesava com el plom.

Plom, ploma... Plomat! Aquest seria el seu nom.

—És l'únic que ha trencat la closca —va dir en Max en veu baixa per no espantar-lo. Va allargar un dit per tocar-lo i va afegir: Quina nit has triat per sortir, noi!

—No podem deixar-lo així —va assegurar en Màrius. Hem d'intentar eixugar-lo i abrigar la resta. Tens mitjons? —va preguntar de sobte a en Max.

—Sí... —de seguida va endevinar el que seu amic pensava. Bona idea! Els cobrirem amb els mitjons.

Van seure i se'ls van treure. Per sort, tots dos duien mitjons gruixuts i llargs. Van improvisar amb un dels mitjons un niu per a en Plomat i amb els altres van embolicar els cinc ous.

Una hora després esmorzaven llet calenta i galetes a la cuina. Estaven contents i, per fi, relaxats. Tant que a penes es van inquietar pels lladrucs d'en Bru pel camí.

En Max va passar les dues setmanes següents amb la seva àvia. Millor dit, amb en Màrius. No van néixer més pollets. Ni van tornar a veure la perdiu blanca. Així que van decidir que la seva missió seria salvar en Plomat.

Una de les seves rutines diàries era buscar aranyes, llagostes o saltamartins i tota mena d'insectes per alimentar-lo. A poc a poc, li van anar portant branquetes de nabius, bruguerola i altres herbes que van trobar pel prat perquè les picotegés. Quan els veia, en Plomat no fugia. Ben al contrari, els mirava fixament, esperant el seu menjar.

No era un pollet gaire prudent. Cada cop s'allunyava més del niu. Caminava amb rapidesa, encorbat i balancejant-se sobre unes potes cobertes de plomes que feien pensar en uns descansos de pèl. El plomatge de color groc xocolata dels primers dies va esdevenir plomes més espesses i fosques. No va trigar gens a fer les seves primeres pràctiques de vol. Possiblement era un mascle, perquè la taca fosca i ratllada que tenia sobre els ulls era ben visible.

Un matí el van trobar a l'entrada del camí, picotejant un matoll de la vora. Els nens van pensar que en Plomat era molt atrevit, però de seguida el van espantar cap al prat, perquè patien per la seva seguretat. Al cap de pocs dies, el pollet va desaparèixer...

En Max i en Màrius el van buscar neguitosos. Era massa jove per ser independent. No seria capaç d'alimentar-se sol. I encara no aconseguia enlairar-se gaire. Però no volien entristir-se. Segur que havia trobat un grup de perdius blanques i les havia seguides!

Aquell estiu el van enyorar molt. De vegades, jugaven a imaginar-se què li hauria passat o on devia ser.

A la tardor, el poble quedava com adormit fins que arribaven les primeres neus. A l'hivern, una espessa capa de neu ho va cobrir tot durant unes setmanes i els esquiadors sorgien de tot arreu com una plaga. Van desaparèixer, però, amb les pluges de la primavera.

Un diumenge d'abril, en Màrius passejava pel camí. La terra i els matolls encara estaven humits per la rosada. Volia collir cargols. Li agradava molt la salsa que la mare preparava per acompanyar-los! De cop, va sentir un estrany soroll procedent del prat de més amunt.

—Que-que-que!

Va parar millor l'orella! I de cop va sentir:

—Que-que-que!

Va mirar cap al prat, que ara apareixia nu i terrós. Les plaques de gel abundaven al costat de la paret. A sobre d'una d'aquestes plaques, una perdiu blanca amb taques més fosques en el seu plomatge d'hivern furgava a terra, concentrada i encongida. A prop, a sobre d'una roca, n'hi havia una altra vigilant. Les seves plomes també començaven a tenyir-se.

En Màrius es va aturar de cop. Ambdues perdius el van mirar. Un segon després, la que hi havia sobre el gel es va escapolir entre els matolls després d'un vol curt. L'altra, en canvi, va romandre parada. A sobre de l'ull tenia una taca vermella i boteruda.

No s'assemblava a en Plomat, però en Màrius va saber que era ell. S'hi va acotar lentament, repetint el seu nom:

—Plomat, Plomat!

La perdiu l'observava amb atenció i fins i tot li va deixar que s'acostés un parell de metres abans de girar, baixar de la roca i amagar-se entre les branques.

Trucaria a en Max ara mateix. Estava molt content! Li volia explicar que en Plomat havia tornat amb una companya!!

El darrer cap de setmana de maig, en Max i en Màrius corrien sense parar i els seus jocs anunciaven el començament de l'estiu. El prat es mostrava amb aquell color verd brillant que tant els agradava. Era un plaer jeure-hi i rodolar-hi d'una banda a l'altra.

Un dissabte d'estiu, al migdia, estaven estirats sobre l'herba, escalfant-se al sol, quan van sentir aquella crida:

—Que-que-que!... Que-que-que!

En Màrius volia aixecar-se, però es va contenir. Va estrényer el braç d'en Màrius i li va dir:

—És en Plomat!! És el so que vaig sentir a la primavera!! –va xiuxiuejar.

Amb precaució, es van tombar i van mirar cap a la roca. El so procedia d'allà. Ajupits encara, però amb el cap aixecat, van veure una perdiu plantada davant dels matolls.

Van tractar d'acostar-s'hi reptant, lentament, però en Plomat es va dreçar en actitud d'alerta. Aleshores, van optar per avançar a quatre grapes, per fer-li entendre que no hi havia perill. De seguida, una altra perdiu va sortir entre els matolls i es va allunyar amb un vol ràpid. En Plomat va esperar-se una mica més abans de desaparèixer.

—Anem-hi a veure –va dir en Màrius a en Max caminant cap al lloc on poc abans hi havia les perdus.

Quan van retirar les branques, van veure el niu. Era molt semblant al de l'estiu anterior, però ara hi havia set ous a dins. Es van sentir feliços.

En Plomat tenia un bon record d'aquell lloc. Del lloc on havia nascut. Si no fos així, de ben segur que no hi hauria tornat!!

A la tarda, van acostar-se al supermercat situat carrer amunt, prop del pont. La mare d'en Màrius els convidava a un gelat. Mentre inspeccionaven la nevera, en Màrius va anar al lavabo, a la part del darrere. A dins, la finestra era oberta. S'hi veia el camí i la porta del jardí d'en Joanot. Un sorollós petardeig anunciava l'arribada del vell amb la moto. En Bru el seguia a una distància prudent.

En Màrius l'espiava. Semblava que tenia molta pressa. Va deixar la moto a l'entrada, va obrir la porta i es va ficar a la caseta del jardí. Pocs segons després, va aparèixer amb una cistella de vímet i una xarxa fosca cridant en Bru amb un xiulet. Tots dos van enfilar en direcció al prat. Ni tan sols es va preocupar d'ajustar la porta.

La imatge d'en Joanot sortint del prat amb la mateixa pinta que l'any passat li va tornar a la memòria com un llamp. Va sortir com una fletxa i va estirar en Max per la samarreta, que l'esperava a la porta:

—Corre! Corre! En Joanot va cap al niu!!!

En Max va canviar l'expressió de la cara. Estava espantat. Tots dos van sortir esperitats carrer avall. Quan van passar al costat de la mare, en Màrius li va cridar:

—Corre! Hem d'aturar en Joanot!

En pocs segons, van arribar al camí que vorejava la casa d'en Màrius. S'hi van posar i, quan van arribar a l'altre camí, van comprovar que havien aconseguit avançar en Joanot. Van anar a trobar-lo i, quan estaven a pocs metres, es van plantar al mig del camí, davant d'ell.

El van sorprendre. Van notar que el vell dubtava abans de seguir.

En aquell moment, la mare d'en Màrius va aparèixer per un camí lateral. Va quedar-se mirant l'estranya trobada...

—Mare, saps que hi ha un niu al prat? —va dir en Màrius.

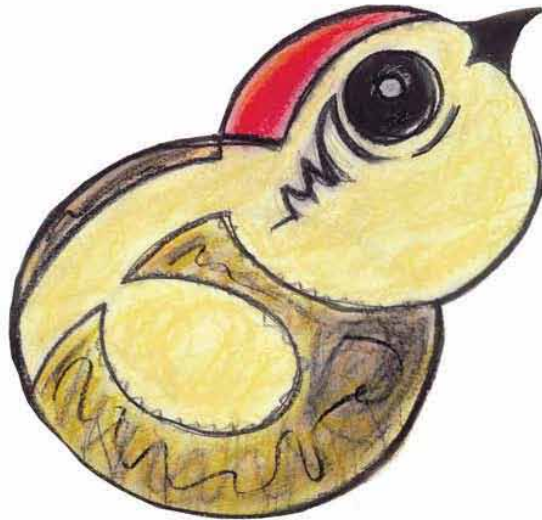
—Sí, de perdius blanques. Les hem vistes –va afegir en Max.

La mare d'en Màrius va endevinar quina era la por dels nens i el seu propòsit.

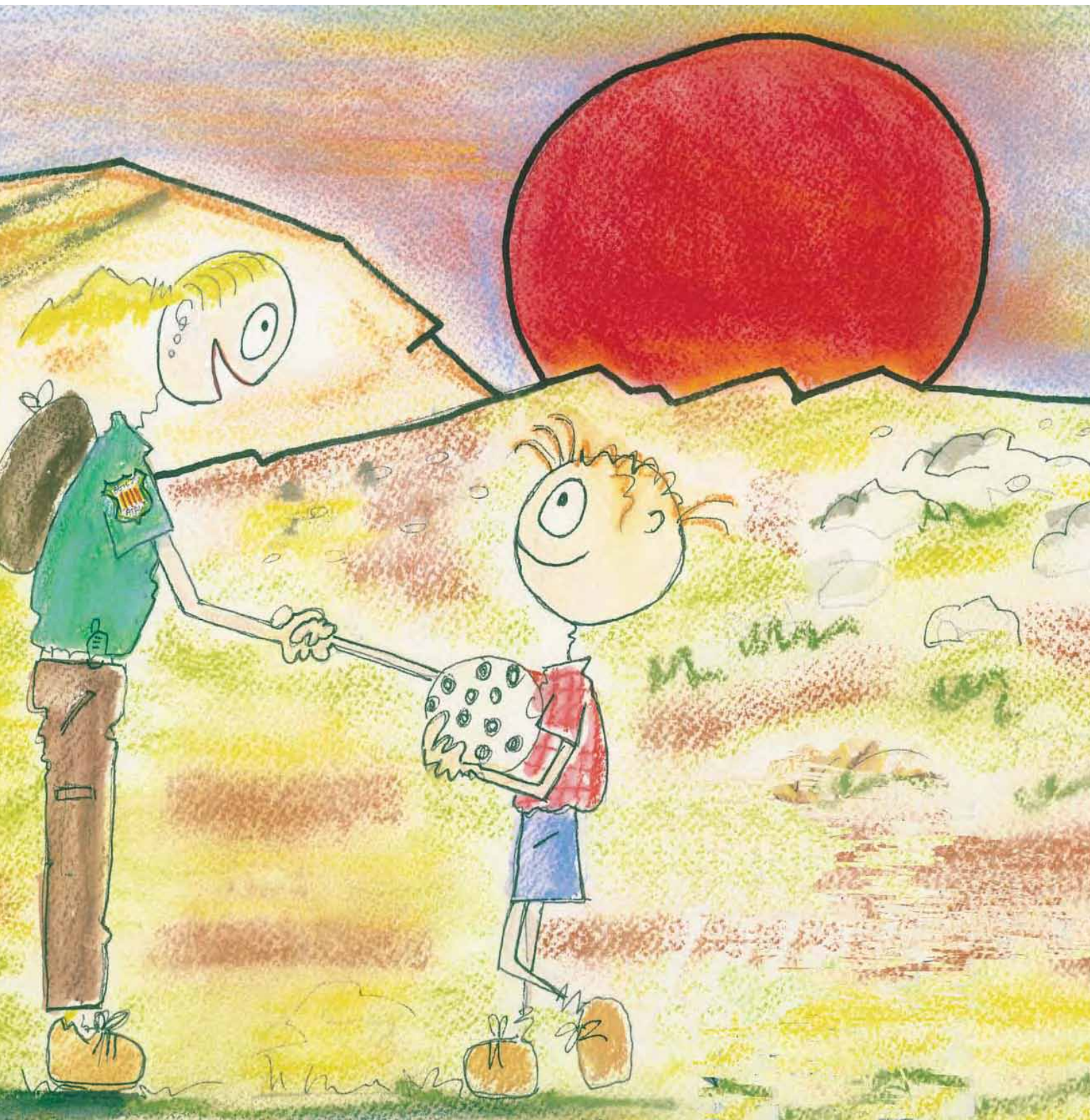
—Vaja! Aleshores potser caldria avisar els rurals. Crec que és una espècie protegida. Haurem de vigilar el niu. Un gos podria destrossar els ous –les paraules de la mare anaven dirigides als nens, però els seus ulls estaven clavats en els d'en Joanot.

El vell va acotar el cap i, remugant un insult, va passar pel darrere de la mare i va prendre el camí que portava al carrer principal. En Bru hi anava al darrere amb un posat alegre. No sabia que s'havia acabat la caça.

En Màrius i en Max van creuar-se mirades i somriures. Una altra vegada havien salvat en Plomat. I també la seva família!!

ANIMA'T a EXPLICAR-NOS LA TEVA
HISTÒRIA!

SI SEGUEIXES LLEGINT, TROBARÀS
ALGUNES PISTES PER CREAR EL TEU
PROPI CONTE.

COM S'ESCRIU UN CONTE?

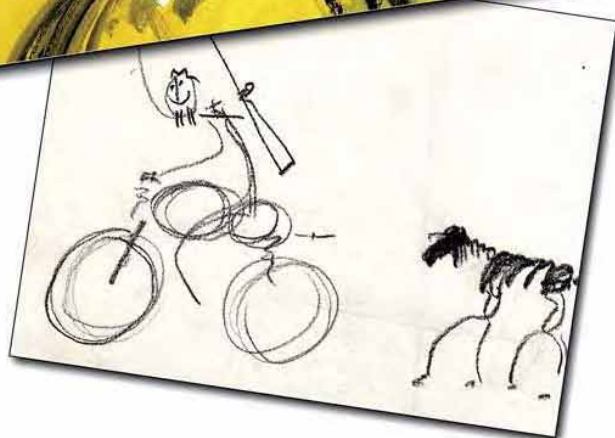
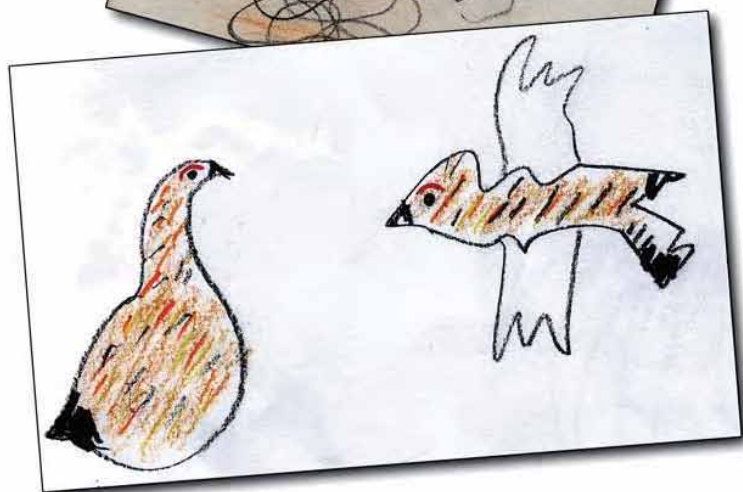
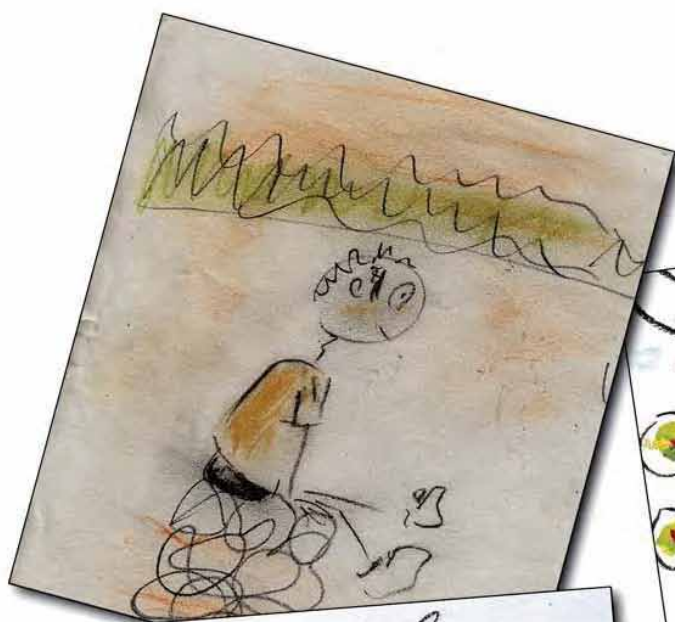
Per escriure un conte, en primer lloc, cal tenir, sobretot, una història per explicar: més llarga o més curta, més divertida o més seriosa, més íntima o més dels altres...

En segon lloc, també cal tenir moltes ganes d'explicar una història a algú, perquè quan li expliquem, n'estarem més a prop i compartirem la gran aventura d'endinsar-nos en el món de la fantasia i la imaginació.

I, finalment, però no menys important, cal posar en aquesta història grans dosis d'imaginació, entusiasme i amor, perquè amb aquests ingredients i un bri d'inspiració i d'esforç apareixerà del no-res la màgia d'un món on tot és possible, on tot es pot fer realitat.

COM S'IL·LUSTRA UN CONTE?

Llegiu el llibre, agafeu-ne apunts i feu-ne esbossos.

Informe-vos sobre el tema que tracta.

... i seguiu fent proves.

Quan tingueu més o menys clar com ha d'anar la història, feu-ne un croquis amb les escenes o làmines que haureu de dibuixar.

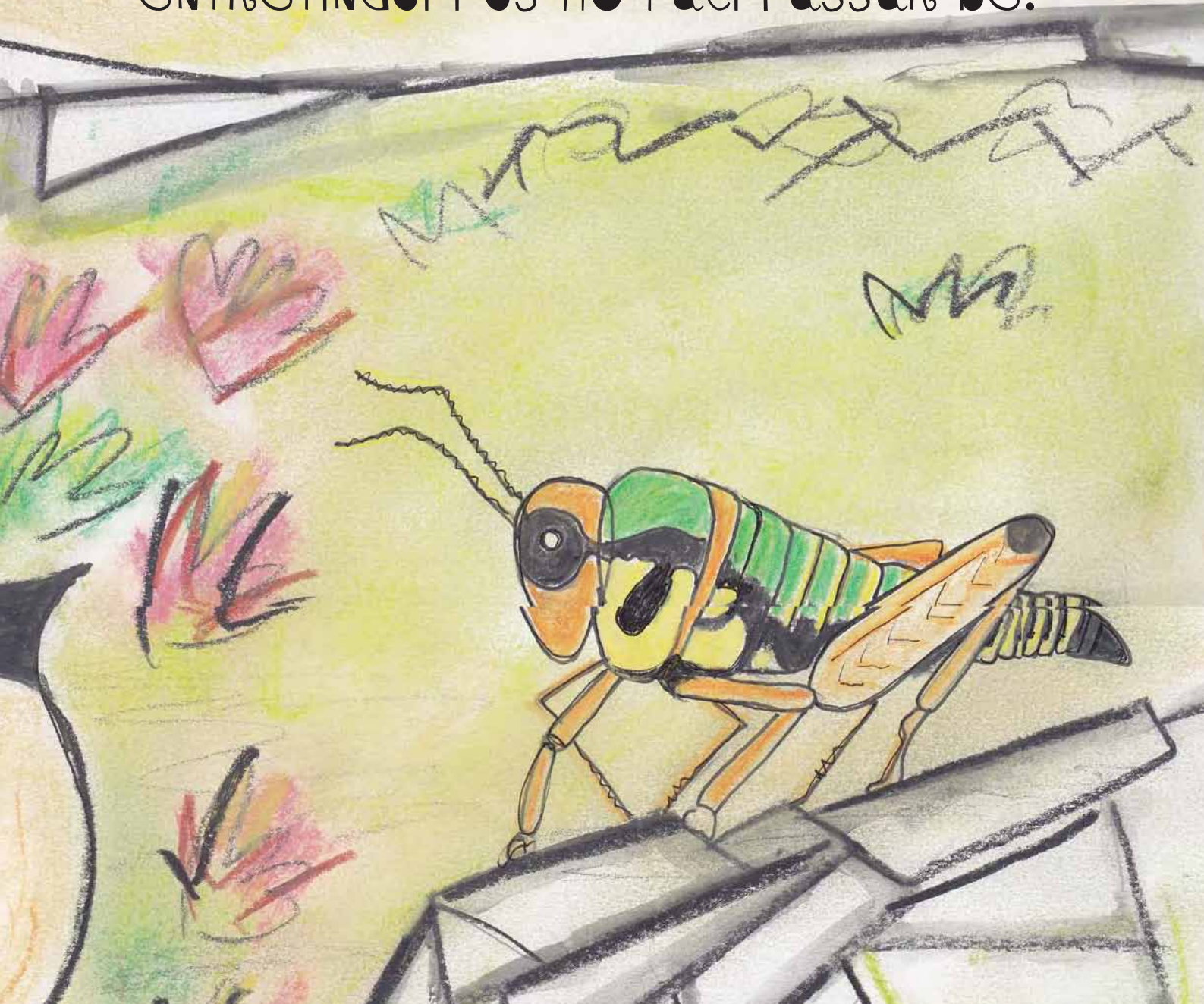

A partir d'aquí, treballeu cada làmina a fons i veureu que amb temps, molta reflexió i una mica de paciència haureu il·lustrat el conte.

EL MÉS IMPORTANT ÉS QUE
EXPLIQUEU UN CONTE QUE US
ENTRETINGUI I US HO FACI PASSAR BÉ.

A drawing of a white penguin standing on a rocky, mountainous landscape. The penguin is the central focus, facing left. The background consists of jagged, grey mountain peaks and a light-colored, textured ground. The drawing style is simple and illustrative.

**COMPARTeix EL TEU CONTE amb LES
PERSONES DEL TEU VOLTANT I
LLEGEIX-LO BEN FORT, PERQUÈ DES
DELS CIMS EL PUGUIN SENTIR.**

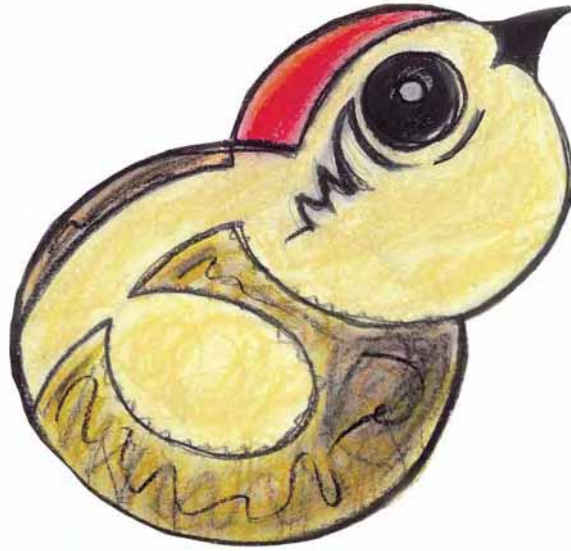
Per a Mario,
Qui té el coratge que porta als somnis,
la tendresa de qui comparteix,
l'alegria de qui estima la vida.

Els socis

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament d'Agricultura, Ramaderia,
Pesca, Alimentació i Medi Natural

